

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 ΦΛΕΒΑΡΗ 1996 ΑΡ. ΦΥΛ. 250 ΔΡΧ. 150

Συνομιλίες Ελλάδας-Τουρκίας δίχως τρίτους ΟΧΙ ΣΤΗ ΔΙΕΘΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΑΚΟΥ ΠΟΥ ΕΠΙΔΙΩΚΕΙ Η ΡΩΣΙΚΗ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΗ

Τις τελευταίες μέρες βρισκόμαστε μπροστά σε μια πελώρια στροφή της διπλωματικής ταχτικής των ρωσόδουλων.

Μέχρι τώρα η γενική θέση ήταν: “Δε διαπραγματευόμαστε τίποτα, δε συζητάμε με την Τουρκία”. Η μόνη αναπόφευκτη εξαίρεση σ’ αυτόν τον κανόνα ήταν η διαφορά για την υφαλοκρηπίδα, στην οποία υπάρχει έτσι κι αλλιώς υποχρέωση διαλόγου από το ίδιο το Διεθνές Δίκαιο, είτε πρόκειται για συνυποσχητικό είτε για διαιτησία.

Τώρα διαμορφώνεται μια νέα γραμμή με την ουσιαστική υιοθέτηση από όλο το ρωσόδουλο στρατόπεδο της γραμμής της προσφυγής στη Χάγη για την Ίμια. Επειδή οι ρωσόδουλοι φοβούνται ότι μια απότομη στροφή θα προκαλούσε προβλήματα στους σοβινιστές, ιδιαίτερα αμέσως μετά τις μέρες της υστερίας που ακολούθησαν το επεισόδιο, πήγαν σιγά-σιγά.

Την πρόταση για την προσφυγή στη Χάγη την έριξε ο Γ. Παπανδρέου στο Χόλμπρουκ, και αμέσως μετά την υιοθέτησε ο πάντα φιλορώσος Κλίντον. Για να μαλακώσουν το μπερδεμα του ΠΑΣΟΚ, που προκάλεσε μια τέτοια αλλαγή ταχτικής, ο Πάγκαλος και ο Γ. Παπανδρέου εφεύραν το τέχνασμα ότι όταν μιλάνε για τη Χάγη εννοούν προσφυγή της Τουρκίας στη Χάγη. Αλλά η Τουρκία ήταν γνωστό από πριν ότι δε θέλει προσφυγή στη Χάγη για καμιά ελληνoturκική διαφορά, επειδή θέλει όλες οι διαφορές -μαζί και το Κυπριακό- να γίνουν αντικείμενο συνολικής ενιαίας διαπραγμάτευσης και λύσης. Εκείνο που έχει λοιπόν νόημα είναι ότι η Ελλάδα θεωρεί θετικό πράγμα να λείπει ένας τρίτος, εν προκειμένω οι ΗΠΑ, ότι η Χάγη είναι χώρος για τη λύση του προβλήματος. Όμως η Χάγη, ένα ξένο δικαστήριο, σύμφωνα με την αδιαπραγμάτευτη “εθνική” λογική του Παπανδρέου δεν έχει κανένα δικαίωμα να εξετάσει το

απαράγραφο “εθνικό μας δικαίωμα” πάνω στους ιστορικούς βράχους της Ίμια. Αν η Ίμια, το πρώτο -σύμφωνα με τους σοβινιστές- αμφισβητούμενο από τους Τούρκους εθνικό έδαφος, μπαίνει ουσιαστικά σε διεθνή διαιτησία, μπορεί κανείς να φανταστεί πόσο εύκολα περνάνε όλες οι άλλες διαφορές σ’ ένα τέτοιο καθεστώς. Από εδώ μέχρι τον καταραμένο ελληνoturκικό διάλογο δεν υπάρχει παρά ένα μόλις βηματάκι, που το διάβηκαν ήδη ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ, ενώ ετοιμάζεται και ο Έβερτ. Βέβαια, όποια το-

ποθέτηση για διάλογο γίνει φροντίζει προηγούμενα να βάζει μπροστά τη φρασούλα «*αρκεί να μην μπαίνουν σε συζήτηση τα κυριαρχικά μας δικαιώματα*».

Αυτή η τελευταία φρασούλα στην ουσία της αναιρεί οποιοδήποτε διάλογο, γιατί αυτός προϋποθέτει ότι μπαίνουν σε συζήτηση με τον απέναντι ακριβώς αυτά τα δικαιώματα. Για την ακρίβεια, επιχειρείται με το διάλογο, δηλαδή ειρηνικά και όχι πολεμικά, η οριοθέτηση αυτών των δικαιωμάτων για καθεμιά από τις δυο πλευρές.

Το ερώτημα είναι: Αυτή η φρασούλα έχει πραγματική ισχύ ή είναι ένα πρόσχημα για να περάσει στους σοβινιστές το είδος του διαλόγου που θέλουν οι ρωσόδουλοι; Η απάντηση σ’ αυτό το ερώτημα έχει να κάνει με το τι θέλει στ’ αλήθεια αυτό το σκυλολόι και γιατί άλλαξε ξαφνικά ταχτική.

Δεν μπορούμε σήμερα να απαντήσουμε σ’ αυτό με σιγουριά, γιατί βρισκόμαστε μπροστά σε μια ολότελα καινούρια φάση. Όμως μπορούμε να κάνουμε μερικές υποθέσεις.

Φαίνεται καταρχήν ότι η γραμ-

μή του “μη διαλόγου” αντιστοιχούσε σε μια εποχή όπου η Ρωσία δεν “έπαιζε” στο Αιγαίο, καθώς μέχρι πριν το Ντέιτον το “ορθόδοξο τόξο” κρινόταν στο Σεράγεβο. Σε μια τέτοια εποχή, κατά την οποία γενικά η Ρωσία έμενε κρυμμένη, η ταχτική “δε συζητάμε” είχε σαν στόχο να κρατάει πάντα ανοιχτή την πληγή του Αιγαίου, να φοβίζει πάντα τον ελληνικό λαό και ταυτόχρονα να κρατάει έξω από την ελληνoturκική σύγκρουση τις Η-

συνέχεια στη σελ. 2

ΗΓΕΜΟΝΙΑ ΛΑΛΙΩΤΗ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΣΗΜΙΤΗ ;

Η κυβέρνηση Σημίτη αποδειχνεται μέρα με τη μέρα ανίκανη να εφαρμόσει έστω κι ένα μικρό μέρος από τα δημοκρατικά εκσυγχρονιστικά καθήκοντα που έβαζε στον εαυτό του το πολιτικό ρεύμα που ο Σημίτης εκφράζει μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Αντίθετα, αποδειχνεται όλο και περισσότερο ότι η κυβέρνηση Σημίτη χρησιμοποιείται σαν εφαλτήριο για να ανέβει στην κομματική και κρατική εξουσία η υπεραντιδραστική ρωσόδουλη κλίκα Λαλιώτη.

Δεν υπάρχει πια καμιά αμφιβολία για το ότι το ευρωπαϊόφιλο ρεύμα Σημίτη έχει συνειδητά συμμαχήσει με την κλίκα Λαλιώτη. Αυτό είχε φανεί από την αρχή με τη σύνθεση της κυβέρνησης, στην οποία οι ρωσόδουλοι είχαν πάρει πέντε υπουργεία (ΥΠΕΧΩΔΕ,

Παιδείας, Γεωργίας, Μακεδονίας, Αθλητισμού -το τελευταίο έχει τη μορφή υφυπουργείου, αλλά είναι ένα πραγματικό και πανίσχυρο υπουργείο). Στη συνέχεια αυτή η συμμαχία επιβεβαιώθηκε σκανδαλώδεια με την είσοδο του Λαλιώτη στην κυβερνητική επιτροπή και την ύψωση της κυβερνητικής επιτροπής σε καθήκοντα που μέχρι τότε είχε το ΚΥΣΕΑ. Όπως είναι γνωστό, ο ΥΠΕΧΩΔΕ δε συμμετέχει στο ΚΥΣΕΑ. Όμως δε συμμετέχει και στην κυβερνητική επιτροπή λόγω παρακατιανής θέσης του ΥΠΕΧΩΔΕ στην επίσημη ιεραρχία των υπουργείων. Γι’ αυτό η κυβέρνηση ανέβασε το ΥΠΕΧΩΔΕ από τη 17η θέση της ιεραρχίας, στην οποία βρισκόταν ως τώρα, στην 7η θέση, ώστε ο Λαλιώτης να μπει στην κυβερνη-

τική επιτροπή.

Αυτή λοιπόν η συμμαχία είναι σήμερα παραπάνω από σαφής και από μόνη της είναι ένα τερατώδες λάθος για την κυβέρνηση Σημίτη. Αυτό το λάθος το είχαμε εντοπίσει στα προηγούμενα φύλλα της *Νέας Ανατολής*. Πρόκειται για την εικόνα που έχει ολάκερη η ευρωπαϊκή αστική τάξη για το βαλκανικό πρόβλημα, δηλαδή για το βαλκανικό αντιευρωπαϊσμό. Η εξήγηση που δίνουν γι’ αυτό είναι ότι φταίει ο εθνικισμός και οι εθνικιστές. Εξειδικευμένη αυτή η αντίληψη στην Ελλάδα λέει ότι για την αντιευρωπαϊκή γραμμή στο ΠΑΣΟΚ φταίνε οι Τσοχατζόπουλος-Αρσένης-Λιβάνης, δηλαδή οι εθνικιστές. Στα μάτια των φιλοευρωπαίων δημοκρατών οι ρωσόδουλοι είναι λι-

γότερο εθνικιστές. Πραγματικά, ο Λαλιώτης, ο Τζουμάκας, ο Ανδρουλάκης, οι “ρώσοι” του ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ είναι λιγότερο εθνικιστές.

Για την ακρίβεια, είναι εντελώς αντιεθνικιστές, όπως κάθε συνεπής πράχτορας μιας υπερδύναμης. Αυτοί ντύνονται εθνικιστές μόνο για να συσπειρώσουν τον εθνικισμό στο πλευρό της Ρωσίας. Ο ρόλος τους είναι να φουντώνουν τον εθνικιστικό πυρετό για να φέρουν πελατεία στο αφεντικό τους και ύστερα να ρίχνουν κρύο νερό στους εθνικιστές, γιατί αυτοί γίνονται επικίνδυνοι όταν η Ρωσία πρέπει να επιβληθεί ή ίδια σαν αφεντικό στη χώρα. Οι εθνικιστές είναι εξαιρετικά χρήσιμοι στους

συνέχεια στη σελ. 3

